

«Ο μικρός πρίγκιπας...»

Κεφάλαιο 3

Μου χρειάστηκε πολύς καιρός για να καταλάβω από που ερχόταν. Ο μικρός πρίγκιπας που μού έκανε τόσες πολλές ερωτήσεις, έδειχνε να μην ακούει ποτέ τις δικές μου. Μερικά λόγια που λέγονταν έτσι, χωρίς σκοπό, ήταν εκείνα που λίγο λίγο μου τα φανέρωσαν όλα! Έτσι, όταν για πρώτη φορά είδε το αεροπλάνο μου, (δεν το 'χω σκοπό να το σχεδιάσω, είναι ένα πολύ περίπλοκο σχέδιο για μένα...), ρώτησε:

- «Τι 'ναι τούτο 'δω το πράμα;»

- «Δεν είναι ένα "πράμα"! Αυτό πετάει... Αυτό είναι ένα αεροπλάνο. Είναι το αεροπλάνο μου!!!».

Και πολύ περήφανος, τον πληροφόρησα ότι πετούσα. Τότε φώναξε εκστατικός:

- «Πώς;; Έχεις πέσει από τον ουρανό;;»

- «Μάλιστα», έκανα με μετριοφροσύνη...

- «Αχ χα χα! Αυτό κι αν είναι αστείο...»

Κι ο μικρός πρίγκιπας δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα σκερτσόζικο ξέσπασμα γέλιου, που εμένα πολύ με θύμωσε.

- «Καθόλου δε μ' αρέσει να μην παίρνουν οι άλλοι στα σοβαρά τις κακοτυχίες μου», του είπα.

Μα συνέχισε, προσθέτοντας:

- «Τότε, κι εσύ - σαν κι εμένα - ήρθες από τον ουρανό. Από ποιον πλανήτη είσαι;»

Τότε στο μυαλό μου έλαμψε μια ιδέα, σχετικά με το μυστήριο της παρουσίας του και τον ρώτησα ευθέως:

- «Έχεις έρθει, λοιπόν, από κάποιον άλλο πλανήτη;»

Όμως, δε μου απάντησε. Κουνούσε πέρα δώθε απαλά το κεφάλι του, κοιτάζοντας συνέχεια το αεροπλάνο μου:

- «Είναι αλήθεια...», είπε, «πως με τούτο δω το πράμα, δεν γίνεται να 'χεις έρθει από πολύ μακριά...»

Και παραδόθηκε σε μια ονειροπόληση που κράτησε πολλή ώρα. Ύστερα, βγάζοντας το αρνάκι μου απ' την τσέπη του, βυθίστηκε σε περιουλλογή, θαυμάζοντας το θησαυρό του.

Φαντάζεστε πόσο αναστατώθηκα από αυτήν τη μισοεκμυστήρευση για τους «άλλους πλανήτες». Προσπάθησα, λοιπόν, να μάθω περισσότερα:

- «Από πού έχεις έρθει, μικρό μου ανθρωπάκι; Πού είναι αυτό που λες "σπίτι μου"; Πού θέλεις να πας το αρνάκι μου;»

Αφού απέμεινε για κάμποση ώρα να στοχάζεται σιωπηλός, μου απάντησε:

- «Αυτό που βολεύει με το κουτάκι που μου έδωσες είναι ότι τη νύχτα θα του χρησιμεύει και για σπίτι».

- «Και βέβαια. Κι αν είσαι ευγενικός, θα σου δώσω κι ένα σκοινί να το δένεις όσο είναι μέρα. Κι ακόμη κι έναν πάσσαλο...»

Η πρότασή μου φάνηκε να σοκάρει το μικρό πρίγκιπα:

- «Να το δένω; Τι αστεία ιδέα!»

- «Μα αν δεν το δένεις, θα πάει - ένας Θεός ξέρει που - και θα χαθεί».

Ο φίλος μου απάντησε πάλι μ' ένα καινούριο ξέσπασμα γέλιου.

- «Μα πού νομίζεις ότι θα θελήσει να πάει;»

- «Το πού, δεν έχει σημασία. Ίσια μπροστά του...»

Τότε ο μικρός πρίγκιπας παρατήρησε με ύφος σοβαρό:

- «Αυτό δεν πειράζει. Είναι τόσο μικρούτσικο το σπίτι μου!»

Και με κάποια μελαγχολία ίσως, πρόσθεσε:

- «Μόνο ίσια μπροστά σου, δε μπορείς να πας και πολύ μακριά...»

